

Retorn a Anglaterra

Al llarg de la primera meitat del segle XX, el to social dels països es dividia entre els partidaris d'Anglaterra i els d'Alemanya. Encara no havia arribat el moment de l'American way of life ni el marxisme havia col·locat el seu ham entre les classes mitjanes. Anglòfils eren en general els aristòcrates, que veien en el gentleman la quinta essència de l'elegància moderna. En canvi, era germanòfil el proletariat, l'exèrcit i la petita burgesia, fascinada per la maquinària industrial alemanya i l'alta cultura. Anglaterra representava la democràcia liberal i parlamentària, el lliure canvi i el conservadorisme moderat d'una nació aferrada no només a les seves tradicions sinó també a les seves excentricitats. Poble desproveït de dogmes, després de la II Guerra Mundial i la pèrdua posterior de l'Imperi, la reconstrucció d'Europa va tirar endavant tot i el mesurat desdeny dels britànics. Ni fora ni dins de la UE -no del tot, vull dir-, el Regne Unit va coquetejar amb la forja d'una autèntica aliança atlàntica que hauria obert un espai comercial comú de Washington a Londres, davant de l'eix continental que conformaven Bonn i París. Però Anglaterra era ja llavors massa feble com per liderar qualsevol alternativa al continent i l'obsessió americana no passava per preservar les restes de l'Imperi britànic sinó per contenir l'amenaça soviètica. La resta de la història ja la coneixem bé.

Durant aquests últims vint anys i, davant la puixança alemanya i la debilitat francesa, el Regne Unit ha estat una mena d'Estat Lliure Associat de la Unió. Capital financera però fora de l'euro, soci ric però sense aportacions significatives al pressupost comú, amb un bon fer diplomàtic i militar però bastant independent de les posicions de Brussel·les, el Regne Unit constitueix un clar exponent de les dificultats de la desnacionalització o, més ben dit, de l'ímpetu renacionalitzador que s'ha propagat amb la crisi de 2008. De fet, el Brexit només resulta intel·ligible des del proteccionisme que es vol imposar com a solució a les ferides que va deixant la globalització. El remei que propugnen els nous populismes no implica més ciutadania global, sinó més egoisme particularista. Si el prestigi anglès es va fonamentar sobre un pluralisme obert i tolerant, la deriva actual del país indueix a un profund pessimisme. Dels "britànics primer" a "fora els estrangers", s'estén un onatge sever que casa més bé amb la xenofòbia. Hi ha un orgull perillós en creure que la demagògia surt gratis o que es pot dividir per dividir sense que una nació quedi debilitada, segons exemplifica la pròpia història anglesa. I, en tot cas com postil·lava Newmann, el característic de la cavalleriesitat resideix en no fer mal. I, per tant, en fugir de les acusacions barates.

Que la civilització es defensa amb principis és una cosa que no hem d'oblidar, sobretot quan davant s'enarborava la bandera del sentimentalisme. Amb el Regne Unit aixecant fronteres fora i dins del seu país, un es pregunta què diria Orwell davant d'una deriva que té molt poc de democràtica, tot i la contínua apel·lació a un referèndum els principals beneficiaris no són precisament els ciutadans. L'Anglaterra influent i prestigiosa dels gentlemen i del lliure canvi està donant pas a una nació poc amistosa, que confon el dret amb la propaganda i els seus interessos legítims amb altres molt més ambigus. L'escenari post-Brexit no respon precisament als acords més amables.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/10/17/retorn-anglaterra/809610.html?utm_source=rss